

Editor: *Vasile Burlui*
Redactor: *Livia Iacob*
Tehnoredactor: *Ioan Uzier*
Coperta: *Diana Morărașu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COMPAGNON, ANTOINE

Ferragosto / Antoine Compagnon ; trad. de Irinel Antoniu.
- Iași : Cartea Românească Educațional, 2020
ISBN 978-606-057-029-5
I. Antoniu, Irinel (trad.)
821.133.1

Grupul Editorial Cartea Românească
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2020
www.librariacartearomaneasca.ro/ecredu.ro

ANTOINE COMPAGNON

FERRAGOSTO

Traducere de Irinel Antoniu

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Per tutti e tre

Întotdeauna îmi imaginasem Viena mai aproape de Veneția. De aceea pe 13 august, într-o duminică, ne-am hotărât să facem o scurtă călătorie în capitala Habsburgilor. După o idee de moment: pe lungul pod cețos care leagă laguna de continent de la marile lucrări ale lui Mussolini. Regăsiserăm mașina mea la etajul al cincilea al garajului din Piazzale Roma, un capăt murdar de suburbie, din beton și cu miros de benzină, la granița dintre lumea cinstită și orașul istovit; o luam prin munți cu gândul unui sejur la Cortina de Adormirea Maicii Domnului, la răcoare în timpul zilelor de sărbătoare când avea să fie și mai rău în Veneția, închisă în cuptorul ei. O excursie se impusese deodată după cele două săptămâni petrecute deja la Veneția, cincisprezece zile în care ne târâserăm prin arșița paludeană. Un sentiment de claustrofobie se întinsese peste noi. Eu descopeream Veneția pentru prima oară și nu mă obișnuiam: trebuia să plec din oraș, să respir, să regăsesc uscatul și timpul, să văd viața vie, viața adevărată intrupată în asfaltul care se topește la amiază, într-un accelerator, în tablă și plastic; trebuia cât mai repede să mă deprind iarăși cu viteza, cu violența lucrurilor atât de absentă pe canale, în ciuda soarelui. Or, imobilitatea pietrei împinge furoarea pasiunilor la dez-măț. Nu mă voi mai întoarce la Veneția, orice iubire față de Veneția e suspectă, fascinată de moartea căreia i se abandonează orașul în langoarea clipocitului scos de apă la contactul cu treptele păroase. Dar Veneția nu a fost singura vinovată, nici căldura. Nu cred în farmecul malefic al locului și, de altfel, nici n-a existat vreun vinovat. Veneam după două săptămâni de izolare în care

Răfăcuserăm dragoste la orice oră a zilei, ca și cum ar fi fost diavolul pe urmele noastre, ca și cum ciurma ar fi amenințat să ne prindă de la o partidă la alta. Într-o cameră goală, pe o saltea pusă direct pe podea, în fața unei ferestre înalte ale cărei obloane le țineam cu grijă închise ca să ne protejăm de etușă și care se deschidea, la cele mai tandre ceasuri ale zorilor, spre o terasă năpădită de plante tropicale, cu febra mlaștinilor. Nu ne mai părăseam sera decât pentru vreo plimbare dimineața devreme. Și cu fiecare zi deveneam mai pățimași.

Nu știu dacă o iubeam pe femeia aceasta, știu numai că nu mai puteam înceta s-o pătrund. Trebuia s-o posed fără ca nimic din ea să-mi scape, trup și suflet, iar cel mai ușor era să-i răpesc trupul. Altfel aș fi ucis-o. Aveam o singură dorință (care trimitea în plan secund orice întrebare despre sensul relației noastre), aceea de a-mi petrece viața în ea, în vintrele ei. Cuvintele sunt abuzive: nu era vorba despre viață, ci despre clipa care se pierdea pentru totdeauna în timpul cât făceam dragoste. Mă trezeam noaptea – dormeam prost, nu mai dormeam, eram transpirat – și-i simțeam trupul lipit de mine, mirosul caniculei, al plăcerii: devenisem un animal și dintr-odată mă surprindeam plin de viață, cu membrul ridicat ca un stâlp. Îi strângeam sânii în mâini și mă apropiam de ea, dădeam cearșaful la o parte și o priveam. Respira încă în ritmul regulat al somnului, murmură în vis, se abandona gesturilor mele. Eram în spatele ei și îi mușcam cu putere gura; ea se plângea. Dar deja o penetrasem, iar când deschidea ochii și îi descopeream albul orbitelor, juisam fără ca sexul meu să se retragă. Adormeam la loc pentru o oră, sudați unul în altul.

Ce idee, Veneția! A mea... O cunoscusem pe Alessandra cu două luni în urmă, la Londra. Eu lucram acolo. Ea venise la o ședință despre finanțarea unui proiect de centru cultural în Egipt; îl reprezenta pe arhitectul milanez pe care-l solicitaserăm noi; făcuse drumul dus-întors în aceeași zi. Nu credeam că o femeie poate fi responsabilă pentru un contract atât de important. Într-adevăr, îi ținea locul șefului ei, care fusese reținut la New York în ultimul moment. Intrase, îmbrăcată cu un costum gri în stilul femeie de afaceri, la limita austerului, dar cu o urmă de frivolitate cu care numai italienii știu să condimenteze eleganța, ceea ce pentru mine era o schimbare după obișnuitele englezoaice cu țoale de la Marks and Spencer. De cum ne-am așezat în jurul mesei, egipteanul grupului, promotor veros și văr îndepărtat al lui Sadat, un afemeiat, a dezbrăcat-o cu o privire lubrică. Nu se îndoia nicio clipă de succesul garantat pe care avea să-l obțină cu micuța arhitectă. Eram fascinat. Seara o însoțisem eu însumi la Heathrow, abia avuseserăm timp pentru un pahar la barul aeroportului. O privisem distrat cât ținuse ședința, avea cei mai reci ochi albaștri. Surprinzător pentru o italiancă. Dar amândoi eram la început în viață și, în ciuda aspectului, cred că încă eram niște copii. I-am făcut Alessandrei complimente pentru comportamentul ei în afaceri: făcuse manevre foarte abile pentru a obține măririi de preț de la egiptean și de la șeful meu. A fost anunțat avionul ei: ea a dispărut la poarta de control al pașapoartelor. Fără o privire în urmă.

Apoi mă trezeam eu cu buzele acestei femei pe sex. Și imediat se urca pe mine, își înfigea în ea membrul reîntărit. Eram întins pe spate, privind-o deasupra mea. Nu ne atingeam decât prin sexele încleștate. Ne

țineam foarte departe unul de altul și tăceam. Redeveneam niște străini, două corpuri anonime, aproape urându-se. Ne respectam cu ochii larg deschiși. Eu rămâneam absolut imobil, de parcă aș fi fost mort, iar ea se înverșuna asupra mea ca asupra unui cadavru. Eram atât de sătut de dragoste încât voluptatea trebuia să pornească în căutarea propriilor ei atomi aflați cel mai departe în corpurile noastre, să-i adune încetul cu încetul, obosind, reluându-și lucrarea, să încordeze unul câte unul toate fragmentele corpurilor noastre, să le îndrepte spre sufletele noastre, singurele care se cunoșteau. Iar când, în sfârșit, simțeam sperma urcând dureros, picătură cu picătură, prin sexul meu și propinzându-l definitiv, ea însăși încremenind deodată într-un vertij înnebunitor, în clipa aceea prelungită neobosit, cea mai frumoasă era despicarea șalelor. Aveam nevoie de un efort supraomenesc ca să-mi țin ochii deschiși, ca să-i posed astfel și privirea.

După trecerea Alessandrei prin Londra, m-am descurcat astfel încât să-mi revină mie deplasarea la Milano, unde trebuia să se țină următoarea ședință. Era vorba deocamdată numai de o vizită în fugă, dar avea să se desfășoare într-o vineri și nimic nu mă împiedica să-mi petrec weekendul acolo. Alessandra nu și-a făcut apariția. La asta nu mă gândisem; am fost surprins că nu se ocupa în continuare de dosar. Dar mi s-a spus că avea să ni se alăture mai târziu. Când a intrat în sala unde noi începeam să etalăm planuri, am văzut limpede că prima privire fusese pentru mine, înainte să-și caute locul. O otheadă intensă, repede mutată. Dacă nu cumva am visat. I-am zâmbind înclinând din cap. Mi se părea și mai frumoasă decât la Londra pentru că de data asta avea părul desfăcut pe umeri, o rochie de

bumbac care-i lăsa brațele goale și-i arăta arcuirea spatelui. La Milano era deja vară. Alessandra s-a așezat în fața mea, mai spre dreapta. Eram împărțit. Aș fi îndrăznit să-i spun că-i bănuiesc forma sexului? Cum ședința se lungea, iar eu nu făceam nimic, ba dimpotrivă, ca s-o grăbesc, devenea improbabil să prind ultimul avion. Cineva mi-a atras atenția asupra acestui lucru. Am spus că nu mă deranjează câtuși de puțin, că a doua zi e sâmbătă și că am tot timpul să mă întorc la Londra până luni dimineață. S-a întâmplat ca Alessandra și cu mine să nu fim de aceeași părere referitor la oportunitatea unei noi creșteri a costului de investiție: reprezentam puncte de vedere opuse, eu am pus în evidență interesele finanțatorului și misiunea mea era să limitez cu orice preț evaluarea globală a proiectului. Am fost, poate, exagerat de intransigent. Alessandra a trebuit să se retragă pentru a da un telefon: o ghiceam constrânsă să amâne o întâlnire pe care o avea în seara aceea. Am fost încântat, chiar dacă nu-mi trecuse prin minte că ea ar putea să depindă de cineva, să fie legată de cineva: Alessandra era, în ochii mei, o femeie liberă. Când s-a întors, am formulat exigențe și mai riguroase. Puneți cruce marmurei. Ea mi-a aruncat o privire în care era dispreț: ținea la proiect așa cum era, nu accepta reduceri care să-i altereze natura. Pasiunea pentru meseria ei era clară și vehementă: mă umilea puțin, pe mine, care mă străduiam să mă joc cu ea sub acoperirea afacerilor. Atunci am devenit eu însumi foarte profesional și am negociat. Lumea în jurul nostru a tăcut, fără să înțeleagă. Aproape că se înnoptase. Am întrebat-o pe Alessandra dacă e liberă la cină, dacă poate să mă conducă la hotel: trebuia să-mi fie ghid prin Milano, pe care nu-l prea cunosc. M-a luat cu mașina ei și m-a lăsat nu departe de Scala, promițând că va veni după

mine în mai puțin de o oră, după ce se odihnește puțin și se schimbă. Dar eu n-aveam nici măcar o cămașă curată, am făcut o baie. În cadă mi-am mărturisit mie însumi că o iubesc pe Alessandra. Îmi plăcea, cu seriozitatea ei, cu umerii ei frumoși. Mă înflăcăra.

Duminică, 13 august, temperatura a fost și mai sufocantă, atmosfera era apăsătoare. Nu mai suportam Veneția, nu ne mai suportam pe noi. *Vaporetto* era în grevă, a trebuit să mergem pe jos din Zattere, unde locuiam cu vedere spre Giudecca, strălucitoare în crepuscul, până la Piazzale Roma. Furtuna amenința să izbucnească. Rămâneam tăcuți. Fiecare ducea o mică geantă de voiaj. Pe drum, ne-am oprit să bem o cafea și un pahar de apă minerală. Erau primele ore ale după-amiezii, cerul avea o culoare plumburie. Am avut totuși noroc: tunetul a răsunat tocmai când intram în garaj. Câteva picături monumentale și, imediat după aceea, potopul. Aerul a devenit galben, gros, la limita întunericului. Pe podul lui Mussolini, sub trombele de ploaie, nu mai distingeam apa de aer, ștergătoarele de parbriz se agitau, dar nu se mișcau destul de repede. Mi-am amintit de bătrânul Peugeot 203 al tatălui meu, la care, în loc să fie paralele ca astăzi, ele veneau unul spre altul în mijlocul parbrizului, apoi se îndepărtau, se respingeau într-o încăierare nesfârșită, ca o cortină care se deschide și se închide peste lume. Eram la adăpost în mica mea mașină, cu tot oceanul împrejur. La radio se anunța vreme proastă pentru mai multe zile. Muntele, cu ploaie pe deasupra, era ceva peste puterile mele: iarba, pământul, pietrele, noroiul, și fără cizme, fără nimic ca să ne protejăm, udați până la piele. Chiar înainte să ajungem la capătul podului, am încetinit. Cortina d'Ampezzo nu mă mai ispitea deloc și am făcut

o sugestie: să mergem mai degrabă la Viena. De mult voiam să cunosc Viena, de dragul patiseriilor. Alessandra o cunoștea. De ce nu? a răspuns ea fără entuziasm. Am virat spre autostrada care duce la Trieste.

Alessandra s-a întors să mă ia de la hotel după cum se angajase. Purta acum o rochie de mătase multicoloră, decoltată, cu poale largi. Am făcut un efort, când am văzut-o apropiindu-se de mine în hol, ca să nu-mi surprindă ochii fixați pe sânii ei. Băusem un whisky așteptând-o, eram în picioare din zori și nu-mi plăcea ideea de a purta o cămașă murdară. M-a dus la un restaurant din anii treizeci, cu un decor ținând de raționalism și de fascism, rece, dur, de marmură neagră și metal argintiu, un restaurant care probabil îi plăcea unei tinere arhitecte. Nu prea aveam mare lucru să ne spunem. Până atunci nu făcuserăm decât să discutăm lucruri legate de muncă, iar acum era vorba despre hobbyuri, despre orașele pe care le cunoșteam amândoi și în privința cărora părerile noastre difereau. Tonul era monden, dar simțeam la ea un soi de ostilitate stăpânită, aproape de dispreț. Mă întrebam dacă era provocată de conversația de după-amiază sau de vreun dezacord mai puțin superficial. Alessandra comanda mâncarea și vin alb. Era o obișnuită a locului și șeful de sală a venit un moment lângă masa noastră. M-am simțit atunci ridicol, într-un restaurant din Milano cu o italiancă și noi vorbeam englezește. Ciuleam urechea la melodia limbii ei. Cum trăia? Nu era măritată, asta știam. Avea un amant? Îi era credincioasă? O doream pe femeia aceasta. După cină, cum nu dădeam semne că aș vrea să mă întorc și să mă culc, am mers să mai bem un pahar pe o terasă din Galleria. Alessandra era absentă. I-am pus mâna pe picior. Prea se înțelegea de